

ting, saa kunde man vel stemme derfor — jeg forudsætter altsaa ogsaa overfor det nuværende Ministerium. Han nævnte Spørgsmaalet om Hirtshals's Havneanlæg og Signende. Uenigheden mellem os føres altsaa tilbage til, at vi skulde have gennemgaaet, hvilke Punkter der kunde siges at være nye Spørgsmaal, og hvilke der skode i Forbindelse med den 8de November. Jeg tror, at vi da vare komne paa Veie til at blive noget mere enige med det ærede Medlem, end han selv tror; thi den allerførste Del af de Spørgsmaal, hvorom det dreier sig, bortset fra Gjenbevillinger, som det ærede Medlem vel ikke kan have noget Besentligt imod, ere nye, senere opstaaede Spørgsmaal, og de Spørgsmaal, der ere opstaaede forinden den 8de November, dreier denne Lillægsbevilling sig slet ikke om. Altsaa kun for saa vidt der siden den Tid er opstaaet nye Spørgsmaal, er det, at der bliver Tale om at give Bevillinger, saa det forekommer mig, at det ærede Medlem er godt paa Veie til at berolige sig med det hele Lillægsbevillingsforslag, naar han vil stille sig saaledes, at nye Spørgsmaal har han ikke Noget imod at forhandle og stemme om.

Berg: Det ærede Medlem tager utvivlsomt feil med Hensyn til Indholdet af denne Lov, naar han tror, at det er Spørgsmaal, som først ere komne til Udgift i Vinterens Løb og saaledes ogsaa i den Forstand ere nye, og derfor tror gennem en Revision af Loven at kunne komme til Enighed med mig. Dernæst skal jeg ikke negte, at det atter er en ny Lære, den ærede Ordfører fremsætter, naar han tror, at det er i Overensstemmelse med den almindelige Opfattelse, at et Ministerium bevæger sig med større Frihed i Forhold til den administrative Foranstaltning, som man kalder en provisorisk Finantslov, hvorved Ministrene fordele Ansvarer mellem sig, end overfor en af Rigsdagen vedtagen Finantslov. Det første Tilfælde, altsaa for at nævne et Exempel det Tilfælde, der forelaa den 12te April forrige Aar, vidner om det skarpeste Mistillidsforhold mellem Thing og Regjering, og det andet Tilfælde, den ordinære Finantslov vidner da omvendt om et Tillidsforhold, men saa tror det ærede Medlem, at man konstitutionelt kan tale om, at man staar friere og mere bevægelig under det største Mistillidsforhold end under et Tillidsforhold. Jeg er overbevist om, at alle vore Politikere indtil Dato, som have havt den Mening, at der kunde være visse Tilfælde, hvor en provisorisk Finantslov kan udstedes, have talt om denne Sag i sit modsat Retning af den ærede Ordfører; de have bestemt udtalt sig saaledes, at netop derfor var en provisorisk Finantslov en meget vanskelig Ting, fordi den naturligtvis, selv om den kunde udstedes, i en ganske færegen Grad handt de Bedkommende, idet enhver Mangel paa Opmærksomhed og Paapasenhed med Hensyn til Udgifter vilde drage forøget

Ansvar efter sig ud over det, som Skridtet selv foranledigede. Det har været udtalt fra deres Side, der dog delvis have holdt paa Muligheden af Udstedelsen af en provisorisk Finantslov i Følge visse Forfatnings-Fortolkninger. Men den ærede Ordfører gaar meget videre, han omstøder ganske dette og mener, at naar Regjeringen blot gjør Skridtet, kan den derefter tumle sig saa vildt som muligt. Jeg tror, det er en meget farlig Lære, og jeg tror, det er rigtigst at blive ved det Andet, at Provisorieskridtet er farligt i og for sig, og at det at gjøre Lillæg dertil ved den Slags Friheder med Hensyn til Indtagter og Udgifter, som det ærede Medlem talte om, gjør det mangfoldig værre. Derimod skal jeg erkjende, at efter den Udtalelse og Afstemning, som her nu finder Sted, maa en Regjering, der udsteder et Provisorium paany — og Sligt ligger jo i Luften, det er jo konstateret, at det er et brugeligt Vaaben under vore konstitutionelle Forhold, og det endog et Vaaben med en særlig Birkning lige over for tidligere haarde Gemytter — notorisk kunne vente, at naar Ministrene saaledes have fordelt Ansvarer mellem sig indbyrdes for at have afholdt ubevilgede Udgifter, vil den ogsaa kunne gaa ud over denne Foranstaltning paa sit Ansvar uden at risikere noget Videre efter det Præcedens, man har givet ved at stemme for denne Lillægsbevilling. Jeg skal altsaa fremdeles fastholde, at det, der har Betydning her, er ikke de enkelte Spørgsmaal — det er det Underordnede — men Afstemningen om Sagen selv.

Ordføreren (Bjessen): Jeg veed ikke, hvad det ærede Medlem siger til, naar han taler om de Udtalelser fra forskellige Sider, som have hævdet, at en provisorisk Finantslov er særlig bindende for Ministeriet fremfor en paa ordinær Maade vedtagen Finantslov. Jeg kender dem ikke, og jeg henholder mig kun til den almindelige, menneskelige Logik, at de, som kunne tage en hel Finantslov, maa endnu lettere kunne tage Stumper deraf. At jeg skulde have givet nogen som helst Anvisning paa Frihed i Afholdelsen af ubevilgede Udgifter, tror jeg, mine Udtalelser i Dag have givet tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, ikke er Tilfældet.

Berg: Jeg vil indrømme det ærede Medlem, at en Regjering, der herefter udsteder et Provisorium, med temmelig Lethed ogsaa kan overskride dette, naar den derefter kan faae sine Efterbevillinger, saaledes som her, bevilgede, om end under en anden Form — Bogstaven gjør jo Intet til Sagen.

Ordføreren (Bjessen): Det er dog paa-faldende, at det ærede Medlem gjør denne Betragtning gjældende, idet vi netop i Aar staa lige over for en stærkere og mere kritisk Behandling af en Efterbevilling, end vi nogenfinde tidligere.